

ԾԱՌԵՐԸ ՔՈՅՐԵՐՍ ԵՆ

Ծառերը բոլրես եմ,
Երկիրը իմ մայր.
Պիտ' ապրիմ անոնց մէջ
Ես յաւերժաբար:

Ըմպեմ պիտի անւերջ,
Ես արեւուն շողն,
Զեփիւռը պիտի տայ
Ինձի սիրոյ դողն:

Առտները պիտի միտ
Ժըպտին ինձ' Վերէն,
Երկիրը պիտի զիտ
Անւերջ օրօրէ:

ՔԱՌԵԱԿՆԵՐ

Կարօտով անհուն կ'անցնիմ ես անա,
Կ'անցնիմ, Երագիս Սերմը գէթ մընայ.
Վաղը նորեկի մ' սիրտին մէջ ինկած,
Անի, պըսղասու ծառ մը թող դառնայ:

Կ'ընդունիմ որ կայ Ոյժ մը գերագոյն,
Մի' սպասեր սակայն անկէ օգնութիւն
Զեռներդ ծալած. անձրեւ կու տայ Ան,
Հողն ալ անպայման պէտք է հերկես դուն:

Եղափոխութիւնն օրէնքն է կեանքի,
Զեափոխութիւնն՝ վրսեմ թրոխչի,
Հիգն, որ կը թրի նախ պատրանք մը սին,
Բայց տակաւ թեւեր կու տայ մողէզին:

Մարդն որպէսզի լինանայ,
Պէտք է որ ալի.
Մոխիրը վարը մընայ,
Լոյսն լերէն փայլի:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ